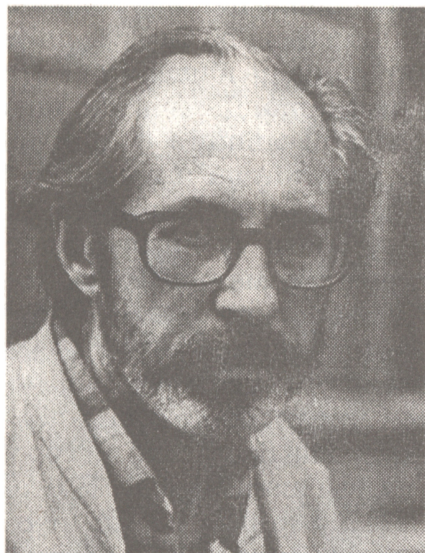

Драгослав Михайлович

ШУКАР МЯСТО

На Милорад Бата Михайлович

(продължение от бр. 3-4 ...)

Докато есента все повече настъпваше, Кямил стоя една седмица в Ягодина и пиян, и склонен към самоубийство, се чудеше накъде да поеме. Дали да не отиде да я прибере от Румъния? Но къде да я намери там и ако я намери, какво да ѝ каже. Поне Мица да му беше пратила някакъв хабер. Може би щеше да се върне в Чуприя.

Но Кязим, който се страхуваше да не би брат му да се увеси на неговия врат, една вечер тихо каза:

- Тя знае всичко, ама не ще и да чуе за теб. Прави си сметка за кой да се ожени. Трябва да отгледа децата.

Най-сетне Кямил напусна Ягодина и известно време се шура без цел около Цариградското шосе. Преди края на есента се озова първо в махала Циганьори във Велика Плана, а после в Смедерово.

В Циганьори разпита неохотно дали не е минал наскоро кербан с руски цигани. Видели ли са в колоната стар олисъл черен кон с бяла шарка на челото, неговия асматичен Цветко? Забелязали ли са нисък въздебел прошарен циганин с крива лула между зъбите и пожълтели мустаци, неговия пишман тъст Иван? Зърнали ли са в пъстрата мъжка компания млада жена госуц като девойка с шарени копринени рокли, с тънки устни, боядисани с хартия и големи радостни очи, които често спира върху мъжете, с чиста бяла кожа, която мирише на здравец и на лек акациев дим, неговата обична Мечка?

Ала едни отговаряха, че такъв кербан минал преди месец, само че шарен кон не били забелязали и всички в колоната били стари: други твърдяха, че забелязали по-

добен кербан преди два дни, ако не вчера: трети, най-многобройните, ама нищичко не били видели, макар непрекъснато да гледали към шосето.

А той може би вече не гържеше да разбере истината. Отлетя неговата Мечка като лекокрила крайбрежна ластовица и вече чурулика под някоя шатра, по-топла от неговата.

Началото на зимата го свари в Смедерево, а човекът, при когото се беше подслонил, се подготвяше за важна работа. Скоро щели да настъпят блажните зимни дни, щели да се търсят свински пържоли, а един дребен стопанин без кучета - най-върлите цигански врагове - имал две свине майки с десетина прасенца. Ако ги измъкнели и скриели до празниците при един приятел в едно село, щели да могат навреме да ги оправят и продадат на пазара в Младеновац. С човека се бил уговорил, нямало опасност от грешка.

На Кямил не му се крадеше, нито пък имаше желание за нещо. Но трябваше да се отплати на приятеля си за хляба и покрива. Пък и след Мечка, мислеше си, нищо не можеше да му се случи.

Така те тримата в глуха доба се промъкнаха до един стобор. Спряха се да се разберат за последен път. Носеха фенерчета, а в джобовете - оронена царевича и канапени примки за свинските муцуни. Всичко трябваше да се извърши при пълна тишина, всеки трябваше да грабне по тричетири бройки в чувала. И Господ да им е на помощ.

Прескочиха стобора и водени от този, който познаваше къщата, се запътиха към кочините. Промъкнаха се безшумно под гъските. Прасенцата спяха на корема на майките си като пухкави опушени котета и в първия момент свинките се пообезпокоиха. Но сръчните момци се шумгнаха като сенки, опипаха ги по ушите и макар и недоверчиви, те като че ли се примириха.

Извадиха веднага царевичата от джобовете. Свинките предпазливо се приближаваха, следяха какво става наоколо с умните си очи и започваха да хрупат. Те ги оставяха още малко на мира и после внезапно се хвърляха и закачаха намордници на зурлите им. След това, като продължаваха да таршуват, се заемаха с прасенцата. Напъхаха няколко в кошниците, всеки момент щяха да ги приберат в чувалите.

Вътре обаче беше ниско, тясно и госта тъмно. Мръднеш ли, ще се блъснеш в нещо. Дъртите ставаха все по-неспокойни и тихо квичаха под намордниците.

Едната успя да се изплъзне. Тъпчейки панически наоколо, скочи върху един от тях пред ужасените им погледи, събори го и се юрна под гъските. Чудовището му с чудовище, препусна в заснежената част на кочината като тежък работен кон и квичейки захласнато, и груктейки, призова към всеобща пропаст.

Те изтръпнаха. Какво ще правим сега, братя цигани? Да бягаме ли, или да изчакаме?

Но вратата на къщата в дъното хлопна. Някой се развика:

- Кои е там?

Те угасиха фенерите и уплашено се спогледаха. Измъкнаха се внимателно под гъските. Трябваше да се спотаят за малко и да изчезнат. Зарязвай чувалите, зарязвай пляката, спасявай главата!

Междувременно там светнаха лампата, запалиха и някакъв газов фенер и гласът се приближи. Някакъв мъж.

- Кои е там бре? - провикна се злодеят. - Обади се, ако има някой.

Нервите на третия апаш не издържах - той беше от Смедерево и ако го откриеха, лошо му се пишеше - и грасна през ниската ограда на свинарника. Защур се някъде из двора, изглежда прескочи стобора и изчезна.

В същия миг откъм фенера се вдигна шура врява:

- Крадци! Нападнаха ме крадци! Хора, помогнете! Крадци!

Приятелят му успя да изсъска:

- Бягай, Господ да ти е на помощ!

И тутакси прескочи оградката и с трясък изчезна някъде.

Изведнъж Кямил остана сам. Заобиколен от всички страни с кръвожадни врагове, които искаха да му вземат главата, се оклюма съвсем. Хем му се искаше да тръгне след другите, хем не му се искаше. Да можеше да се скрие някъде! Къде да се забре?

Но от ужас краката му се вдървиха и подкосиха, Целият се тресеше от страх, мозъчните му центрове блокираха и не можеше да се измъкне.

Със закъснение се затича към изхода и паникьосан, взе да блъска замандалената вратичка. И